

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Ochrona uchodźców w ich regionach pochodzenia: nowa perspektywa

(2016/C 240/06)

Sprawozdawca: Hans JANSSEN (NL/EPL), burmistrz Oisterwijk

ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

Zalecenia ogólne

1. Stwierdza, że obecny kryzys uchodźczy, wynikający z wojny domowej w Syrii, braku stabilności politycznej w wielu krajach Afryki Północnej oraz konfliktów i bezprawia w niektórych częściach świata, osiągnął bezprecedensowe rozmiary. Wszystko również wskazuje na to, że nieprędko się zakończy.
2. Jest zdania, że rozmiar i powaga opisywanego zjawiska wymagają kompleksowego podejścia, na które składają się różne aspekty: zrównoważone przyjmowanie uchodźców przybywających do Europy z poszanowaniem przysługujących im praw; przeciwdziałanie migracji nieuregulowanej, między innymi poprzez wzmacnianie kontroli granic zewnętrznych; wprowadzenie surowych sankcji karnych dla handlarzy ludźmi i ustanowienie skutecznego i bezpiecznego systemu powrotu osób niespełniających kryteriów dla osób ubiegających się o azyl; poprawa przyjmowania w regionie pochodzenia, czyli zarówno w krajach pochodzenia, jak i na obszarach sąsiedzkich; eliminacja podstawowych przyczyn migracji będącej skutkiem przemocy i bezprawia. Unia Europejska już od dłuższego czasu czyni wysiłki na rzecz połączenia powyższych działań. Komitet popiera takie podejście⁽¹⁾ i podkreśla znaczenie faktycznej realizacji poczynionych uzgodnień i zaciągniętych zobowiązań.
3. Ubolewa, że w praktyce największą uwagę poświęca się ograniczeniu liczby uchodźców przybywających do Europy oraz ich rozdziałowi pomiędzy poszczególne państwa członkowskie, zamiast ochronie praw tych osób we wszystkich aspektach. Władze lokalne i regionalne ponoszą bezprecedensową odpowiedzialność za przyjmowanie i integrację uchodźców przybywających do Europy. Komitet uważa ponadto za istotne, by Komisja Europejska stale zwracała baczność uwagę na te rosnące wyzwania i by formułowała propozycje z myślą o wspieraniu działań prowadzonych w tym celu przez odpowiednie władze lokalne i regionalne.
4. Zauważa, że do tej pory znacznie mniej wagi przywiązywano do opieki nad uchodźcami w regionie, do którego należy ich kraj. Tymczasem w tym przypadku sytuacja dotyczy zdecydowanie większych liczb niż te, z którymi ma do czynienia Europa: 2,1 mln zarejestrowanych przez UNHCR syryjskich uchodźców w Egipcie, Iraku, Jordanii i Libanie, 1,9 mln Syryjczyków zarejestrowanych przez rząd turecki oraz ponad 26 700 uchodźców syryjskich na terenach Afryki Północnej, co daje w sumie liczbę 4 390 439 osób⁽²⁾.
5. Z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Rady Europejskiej na rzecz uzyskania porozumienia z Turcją. Wyraża jednak zaniepokojenie, czy na mocy tego porozumienia spadnie liczba osób przekraczających granice UE w sposób nielegalny. Wzywa do tego, by uchodźcy otrzymywali bezpośrednie wsparcie finansowe oraz mieli możliwość ubiegania się o wizy humanitarne w obozach dla uchodźców w państwach trzecich. Część pomocy powinna zostać przeznaczona dla UNHCR w celu poprawy warunków życia w obozach dla uchodźców.

⁽¹⁾ Zob. m.in. opinię „Europejski program w zakresie migracji”, CIVEX-VI/006, 3–4 grudnia 2015 r., oraz opinię „Globalne podejście do kwestii migracji i mobilności”, CIVEX-V-027, 18 lipca 2012 r.

⁽²⁾ Wszystkie dane liczbowe na dzień 17 grudnia 2015 r. ze strony <http://data.unhcr.org/syrianrefugees/regional.php>.

6. Zauważa, że wiele osób uciekających ze swojego kraju musi żyć w obozach dla uchodźców, często w kraju sąsiadującym. Nie wszyscy dysponują niezbędnymi środkami, by przedostać się dalej, np. do Europy, niezależnie od warunków panujących w miejscu, w którym się znajdują. Wiele osób ma nadzieję wrócić do miejsca pochodzenia bądź wieść godne życie w obozie dla uchodźców. To ostatnie wymaga zapewnienia odpowiednich usług podstawowych (mieszkania, wyżywienia, opieki zdrowotnej itd.), edukacji dla dzieci, możliwości zatrudnienia, uzyskiwania dochodów, a także pokojowego współistnienia w nowym środowisku.

7. Przygotował niniejszą opinię z inicjatywy własnej celem nadania kierunku działaniom UE zmierzającym do lepszej ochrony uchodźców w regionach pochodzenia, czyli w krajach przyjmujących uchodźców w pierwszej kolejności, zwykle graniczących z krajami, z których uchodźcy uciekają. Opinia wskazuje, że władze lokalne i regionalne mogą w znaczący sposób przyczynić się do realizacji celów UE w tym zakresie, oraz informuje, jakie narzędzia są do tego potrzebne. Podkreśla, w jaki sposób strategie i możliwości poszczególnych poziomów administracji mogą uzupełniać się nawzajem w celu uzyskania lepszej koordynacji i wyników z poszanowaniem podstawowych praw i wartości UE. W tym kontekście, dla zapewnienia kompletności, Komitet po raz kolejny powtarza, że poprawa warunków zakwaterowania w regionie pochodzenia nie oznacza zniesienia prawa do ochrony międzynarodowej na terenie UE⁽³⁾.

Przyjmowanie w regionie pochodzenia: niełatwe zadanie

8. Stwierdza, że zakwaterowanie w regionie pochodzenia w sytuacjach kryzysowych posiada pewne stałe cechy:

- niemal zawsze chodzi tu o zakwaterowanie dużych grup ludności. Świadczą o tym na przykład następujące liczby: 1,5 mln Afgańczyków w 2015 r.⁽⁴⁾ nadal przebywających na terenie Pakistanu, 1,9 mln Rwandyjczyków, którzy uciekli do Demokratycznej Republiki Konga, Tanzanii i Burundi po ludobójstwie w 1994 r.⁽⁵⁾, niemal 500 000 i ponad 240 000 somalijskich uchodźców pozostających odpowiednio w Kenii i Etiopii już od 1991 r.⁽⁶⁾. Obecny kryzys syryjski (z podanymi wcześniej danymi na jego temat) nie stanowi w tym aspekcie wyjątku,
- jedynie część osób spośród tych ogromnych grup ludności korzystała i korzysta z obozów dla uchodźców; duża ich liczba zdomowała się w krajach przyjmujących, często żyjąc w trudnych albo bardzo trudnych warunkach. Na przykład w Turcji szacuje się, że 90 % syryjskich uchodźców żyje poza obozami i ma ograniczony dostęp do podstawowych usług,
- okres pobytu w państwach sąsiednich jest często znacznie dłuższy od pierwotnie zakładanego; w wielu przypadkach wynosi on ponad 10, a niekiedy kilkadziesiąt lat.

9. Stwierdza, że niezależnie od tego, czy sytuacja dotyczy zakwaterowania w obozach czy poza nimi, duża liczba osób uciekających ze swojego kraju ma znaczący wpływ na społeczności przyjmujące w postaci rosnącego zapotrzebowania na usługi podstawowe, związane z zapewnieniem dostępu do wody pitnej, edukacji i opieki zdrowotnej, ochrony środowiska naturalnego (odpady i ścieki), integracji na rynku pracy itp.

10. Zdaje sobie sprawę, że dla społeczności przyjmujących często przekłada się to na wyższe ceny żywności, mieszkań, usług itp. i jednocześnie wzrost konkurencji na rynku pracy, a w efekcie niższe płace.

11. Jest świadomy, że zjawiska te nakładają się na istniejące już problemy i wyzwania, z jakimi mierzą się te społeczności. Wskutek połączenia powyższych kwestii rodzi się napięcie społeczne między uchodźcami a społecznością lokalną oraz pomiędzy poszczególnymi grupami uchodźców albo ujawniają się napięcia społeczne istniejące w społecznościach przyjmujących.

⁽³⁾ Informowano o tym m.in. w opinii „Globalne podejście do kwestii migracji i mobilności”, CIVEX-V-027, 18 lipca 2012 r.

⁽⁴⁾ <http://www.unhcr.org/pages/49e487016.html> (2015)

⁽⁵⁾ http://www.rwandanstories.org/genocide/refugee_crisis.html (bez daty).

⁽⁶⁾ <http://www.resettlement.eu/page/somali-refugees-kenya-ethiopia>

12. Dostrzega przy tym, że należy obawiać się tu efektu domina: jeżeli rzeczone napięcia wymkną się spod kontroli, również w społecznościach przyjmujących może dojść do aktów przemocy i zjawiska przepływów uchodźców.

13. Podkreśla również doraźny charakter wielu rozwiązań awaryjnych. Umieszczenie obozów dla uchodźców nie zawsze jest odpowiednio przemyślane. Wybór lokalizacji często ma miejsce przy zbyt ograniczonym horyzoncie planowania, nie zostaje włączony do szerszej wizji rozwoju terytorialnego i wielokrotnie odbywa się bez konsultacji z władzami lokalnymi i regionalnymi, których bez wątpienia w największym stopniu dotknie wspomniany wyżej efekt domina.

Co jest konieczne?

14. Jest zdania, że w obliczu wyżej opisanych realiów konieczne jest połączenie zarządzania w sytuacji kryzysowej oraz podejścia bardziej długoterminowego, mającego na uwadze zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych, spójność społeczną oraz kierowany rozwój fizyczny, społeczny i gospodarczy z poszanowaniem praw człowieka, w tym zasadą równego traktowania kobiet i mężczyzn, oraz ochroną środowiska.

15. Zaleca, w miarę możliwości, jak najszybsze niwelowanie uzależnienia uchodźców od pomocy z zewnątrz, spowodowanego chociażby przez brak pozwolenia na wykonywanie płatnej pracy. Opowiada się za staraniami na rzecz autonomii uchodźców, aby w miarę możliwości mogli oni kierować własnym życiem. Należy promować w tym kontekście np. możliwość podjęcia przez nich pracy zarobkowej. W tym kontekście pozytywną zmianą jest fakt, że obecnie uchodźcy syryjscy w Turcji mogą uzyskać pozwolenie na pracę. Zaleca także realizację stymulujących rozwiązań, na przykład z udziałem środowiska biznesu: zdaniem ekspertów wypłacanie niewielkich kwot pieniężnych przynosi zdecydowanie lepszy efekt dla lokalnej gospodarki niż świadczenie pomocy w naturze. Dlatego też EKES wzywa do przeanalizowania tej opcji i w miarę możliwości wdrożenia ustaleń z tej analizy.

16. Zaleca, aby od tej pory działania w zakresie organizacji i tworzenia obozów dla uchodźców i zarządzania nimi od pierwszej chwili oparte były na podejściu mającym na uwadze rozwój obszarów miejskich i rozwój terytorialny, od początku uwzględniającym pozytywne i negatywne skutki dla społeczności przyjmującej, a nie jedynie stanowiły rozwiązanie doraźne. W podejściu tym niezbędne będzie dokonywanie bardziej przemyślanych wyborów dotyczących lokalizacji i możliwości późniejszego rozszerzenia obozów, dostępności istniejącej i koniecznej do stworzenia infrastruktury, skutków ekonomicznych, przewozu itd., ze specjalnym uwzględnieniem grup wrażliwych, takich jak kobiety i dzieci.

17. Zwraca ponadto uwagę na dwuaspektowe znaczenie zapewnienia uchodźcom dostępu do kształcenia i możliwości pracy zarobkowej, w połączeniu z innymi środkami, ew. skierowanymi do konkretnych grup, takich jak kobiety, dzieci i młodzież. Z jednej strony zmniejsza to ryzyko radykalizacji, izolacji i tworzenia się gett oraz zagrożenie przestępczością (handlem ludźmi, prostytutką, handlem organami), a także ogranicza możliwość werbowania przez sieci terrorystyczne. Z drugiej strony ułatwia to integrację społeczną, gospodarczą i kulturową w strukturach społecznych kraju przyjmującego.

18. Wzywa UE, by pomogła w zajmowaniu się potrzebami syryjskich uchodźców w zakresie zdrowia psychicznego. Chodzi zwłaszcza o dzieci cierpiące na zespół stresu pourazowego, stanowiący zagrożenie dla ich zdrowia i integracji.

19. Jest zdania, że należy także liczyć się ze stałą, a przynajmniej długoterminową obecnością uchodźców również poza obozami zakwaterowania, a zatem z ich integracją z miejscowymi społecznościami. Na przykład część środków można przeznaczyć na oferowanie wsparcia w przypadku prac użyteczności społecznej oraz na udział w przyjmowaniu nowo przybyłych. Wymaga to szeroko zakrojonego dialogu politycznego uwzględniającego specyficzną sytuację regionów przyjmujących, a także zainteresowanych grup uchodźców.

20. Podkreśla, że takie podejście nie może być ukierunkowane wyłącznie na uchodźców, ale konieczne także na zapobieganie i rozwiązywanie problemów, z jakimi borykają się same społeczności przyjmujące. Wspólnota międzynarodowa w większym stopniu niż dotychczas musi wykazać się gotowością do wspierania władz krajowych oraz lokalnych i regionalnych w wypełnianiu ich obowiązków dotyczących stworzenia otoczenia, w którym ma mieć miejsce integrowanie uchodźców w ich regionie pochodzenia. Musi się to przekładać również na kwestie finansowe, chociażby w celu utrzymania usług podstawowych czy stymulacji lokalnego i regionalnego rozwoju gospodarczego.

Rola władz lokalnych

21. Stwierdza, że problemy uchodźców i społeczności w krajach pochodzenia i otaczającym je regionie pojawiają się w małych miejscowościach, miastach i regionach, w których oni mieszkają, chodzą do szkoły, korzystają z opieki zdrowotnej, pracują lub poszukują pracy, współegzystują z sąsiadami itp. Dlatego też, po zapewnieniu bezpośredniej pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, rozwiązań wymaga się przede wszystkim od władz lokalnych i regionalnych⁽⁷⁾.

22. Stwierdza, że władze lokalne i regionalne w krajach pochodzenia i otaczającym je regionie napotykają na znaczne przeszkody podczas realizacji stawianych przed nimi celów. Często już przed przybyciem uchodźców zmagają się one z nie do końca określonymi uprawnieniami, niedoborem środków finansowych i wyszkolonego personelu. W centralistycznym systemie politycznym nie mają ponadto możliwości szybkiego podejmowania działań, ponieważ wiele decyzji i wydatków wymaga uprzedniego zatwierdzenia na wyższym poziomie administracyjnym.

23. Istnieje potrzeba wzmocnienia współpracy między władzami lokalnymi i regionalnymi z jednej strony a UNHCR i pozarządowymi organizacjami humanitarnymi z drugiej, tak aby umożliwić podejmowanie skoordynowanych działań. Konieczne jest uznanie i wsparcie, z punktu widzenia zasady pomocniczości, tych podmiotów publicznych, prywatnych i nienastawionych na zysk z trzeciego sektora i obszaru społeczeństwa obywatelskiego, które bezpośrednio zajmują się przyjmowaniem osób wysiedlonych i uchodźców w regionach oraz ich potrzebami, zapewniając bardziej konstruktywny proces integracji w większym stopniu uwzględniający realną sytuację i problemy danego regionu.

24. Zaleca umożliwienie władzom lokalnym i regionalnym w krajach pochodzenia i otaczającym je regionie rzeczywistego przejęcia odpowiedzialności za świadczenie i utrzymanie usług podstawowych oraz za bardziej długoterminowe aspekty zrównoważonego rozwoju społecznego i gospodarczego ich gmin i regionów, tak by osiągnąć poprawę na wielu poziomach:

- środowisko instytucjonalne: jasno sformułowane i odpowiednio dostosowane uprawnienia władz lokalnych i regionalnych, mniejsza zależność od rządu centralnego, wraz z możliwością bezpośredniej współpracy z organizacjami międzynarodowymi, a także z chętnymi do pomocy krajami, regionami i/lub miastami, oraz większe zaangażowanie w proces przygotowaniu i realizacji wsparcia międzynarodowego,
- wystarczające środki finansowe umożliwiające realizację obowiązków, pochodzące z transferów, lokalnych przychodów i bezpośredniego finansowania przez darczyńców,
- tworzenie potencjału na poziomie politycznym i administracyjnym poprzez programy szkoleniowe i edukacyjne, wzajemną wymianę informacji oraz wsparcie w nauce poprzez działania.

Środki i działania

25. Stwierdza, że aby przyjmowanie w regionie pochodzenia stało się znaczącym elementem szeroko pojętej polityki w sprawie uchodźców, nieustannie konieczne są zasoby gospodarcze, materialne, ludzkie i techniczne. Dnia 14 września 2015 r. Europejska Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych podjęła słuszną decyzję o zwiększeniu wkładu finansowego UE i państw członkowskich w działalność Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), aby umożliwić przyjmowanie dużych liczb syryjskich uchodźców w obozach zakładanych w państwach ościennych, a także o znacznym zwiększeniu regionalnego funduszu powierniczego Unii Europejskiej w odpowiedzi na kryzys w Syrii (zwanego również funduszem „Madad”)⁽⁸⁾. Ten wzrost środków będzie prawdopodobnie niezbędny jeszcze przez wiele nadchodzących lat.

26. Ma nadzieję, że udostępnione zostaną instrumenty podobne do funduszu „Madad”, z myślą o stawieniu czoła kryzysom w wielu krajach Afryki Północnej, z których, potencjalnie, mogą także napływać liczni uchodźcy.

⁽⁷⁾ Zob. na przykład https://www.chathamhouse.org/sites/files/chathamhouse/field/field_document/Jordan%20workshop%20summary%20FINAL.pdf.

⁽⁸⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-12002-2015-REV-1/pl/pdf>

27. Apeluje zatem pilnie do państw członkowskich UE, by przyjęły na siebie swoją odpowiedzialność za wsparcie finansowe i niezwłocznie udostępniły już obiecane środki oraz podjęły dalsze wysiłki, by pokryć sporą różnicę między środkami obiecanyymi przez UE na fundusze powiernicze a wkładem państw członkowskich na ten cel.

28. Zaleca, aby przy określaniu priorytetów funduszu „Madad” odpowiednią uwagę poświęcić kwestiom sprawowania rządów, przełożeniu ich na działania prowadzone we współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz na ich rzecz, a także konieczności szybkiego podjęcia działań z zachowaniem odpowiedniej dokładności, skuteczności i efektywności oraz odpowiedniego planowania.

29. Wzywa państwa członkowskie do wyasygnowania niezbędnych zasobów finansowych i wprowadzenia niezbędnych procedur administracyjnych. W tym celu należy zapewnić udział władz lokalnych i regionalnych, zwłaszcza tych, które posiadają kompetencje w dziedzinie zdrowia, kształcenia czy usług społecznych, w rozdziale zasobów przeznaczonych na opiekę nad tymi osobami, tak aby wspólnie wdrożyć stosowne środki w celu kompleksowego zaradzenia tej sytuacji.

30. Zaleca, by w ramach europejskiej polityki dotyczącej współpracy na rzecz rozwoju wyraźnie ukierunkować działania na starania o usuwanie podstawowych przyczyn konfliktów, które zmuszają ludzi do opuszczenia własnego kraju, w tym na brak dobrze funkcjonujących struktur państwa prawa, nieprzestrzeganie praw człowieka, prześladowania na tle religijnym i brak dobrych rządów na różnych poziomach sprawowania władzy w niestabilnych państwach. UE może w ten sposób przyczynić się do ograniczenia przyczyn zmuszających duże grupy osób do opuszczenia swojego kraju z powodu poważnego ryzyka utraty życia i braku nadziei na pokój.

31. W tym celu uznaje znaczenie ustanowienia formalnych, zinstytucjonalizowanych i skutecznych kanałów komunikacji z władzami lokalnymi i regionalnymi w regionach pochodzenia uchodźców, mających na celu określenie najważniejszych dziedzin, które wymagają większej uwagi i najbardziej odpowiednich działań, takich jak wsparcie finansowe i technologiczne, szkolenia dla urzędników publicznych oraz wymiana wiedzy i najlepszych praktyk.

32. Uważa, że zasady ujęte w dokumencie dotyczącym zrównoważonego programu rozwoju miast w regionie śródziemnomorskim oraz kluczowe działania określone w wezwaniu do partnerstwa z delegacją burmistrzów z Libii, inicjatywy zainicjowane przez ARLEM, stanowią kierunek, w którym należy podążać na rzecz skutecznej ochrony uchodźców w regionie pochodzenia.

33. Zaleca, aby w ramach dialogu politycznego z rządami państw będących na pierwszej linii pod względem przyjmowania uchodźców podkreślać rolę władz lokalnych i regionalnych i jednocześnie zwracać uwagę na wymagane warunki ramowe dla rzeczonych władz, umożliwiające im realizację obowiązków. Należy tworzyć synergię między podmiotami lokalnymi i regionalnymi zdecentralizowanej współpracy, by zapewnić międzynarodowe wsparcie dla wspólnych projektów i programów. Oznacza to między innymi przełożenie ustaleń poczynionych z rządem tureckim na ich realizację z myślą o władzach lokalnych i regionalnych na obszarach graniczących z Syrią oraz w miastach tureckich, gdzie przebywają duże grupy uchodźców. Stowarzyszenie Gmin Tureckich wystosowało już w tym zakresie pierwsze propozycje.

34. Wzywa do angażowania władz lokalnych i regionalnych już na wczesnym etapie inwentaryzacji potrzeb, które przełożyły się już m. in. na powstanie regionalnego planu na rzecz uchodźców i budowania odporności na w odpowiedzi na kryzys w Syrii na lata 2015–2016 („Regional Refugee and Resilience Plan 2015–2016 in Response to the Syrian Crisis”, plan 3R). Skoordynowana organizacja pomocy potrzebna jest również na poziomie lokalnym, przez co konieczny jest aktywny udział miejscowych władz na wszystkich etapach opracowywania programów pomocowych.

35. Europejskie władze lokalne i regionalne opracowały szereg sprawdzonych rozwiązań i zgromadziły wiedzę fachową dotyczącą integracji uchodźców. Wzywa zatem Radę, Komisję i ESDZ do korzystania z doświadczenia, gotowości i sieci europejskich władz lokalnych i regionalnych: Komitetu i utworzonych przez niego ARLEM-u, CORLEAP-u i Platformy, ale również krajowych stowarzyszeń gmin, takich jak Stowarzyszenie Gmin Niderlandzkich (VNG)⁽⁹⁾. Stanowią one skarbnicę wiedzy i doświadczeń w zakresie świadczenia usług podstawowych, integracji oraz lokalnego i regionalnego rozwoju gospodarczego, nie tylko w Europie, ale także w krajach w pierwszej kolejności przyjmujących uchodźców. Konkretnie i całościowe podejście – obejmujące przekazywanie sprawdzonych rozwiązań – do odpowiednio ukierunkowanego rozplanowania środków i infrastruktury w okolicy, na podstawie m.in. oceny możliwych sytuacji i z myślą o skutkach dla szans na rozwój społeczności przyjmujących, wydaje się stanowić w Jordanii i Libanie uzupełnienie działań UNHCR.

36. Wzywa, aby w porozumieniu z innymi podmiotami działającymi na tym polu, między innymi podczas Światowego Szczytu Humanitarnego w Stambule w maju 2016 r., rozwinąć koncepcje zawarte w tej opinii, a następnie przełożyć je na konkretną politykę i programy. Komitet wyraża swą gotowość do dalszego zaangażowania w tym zakresie.

Bruksela, dnia 8 kwietnia 2016 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów
Markku MARKKULA

⁽⁹⁾ Stowarzyszenie Gmin Niderlandzkich prowadzi dla rządu niderlandzkiego program o budżecie około 9 mln EUR, mający na celu wzmocnienie władz lokalnych i regionalnych w Jordanii i Libanie, by mogły odgrywać swą rolę w zakresie przyjmowania syryjskich uchodźców oraz wpływu ich przyjmowania działań na miejscową społeczność.